

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupena Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/238812-923, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2018, č. j. 19 Ad 47/2017 – 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Petru Miketovi **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě (dále jen „úřad práce“) ze dne 31. 8. 2017, č. j. 810330/17/OT, žalobkyni nebyl od 1. 2. 2017 přiznán příspěvek na bydlení dle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), jelikož úřad práce dospěl k závěru, že nájemní vztah žalobkyně k bytu č. X na adrese A. X v O. zanikl ke dni 30. 11. 2016. Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/238812-923 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne

26. 6. 2018, č. j. 19 Ad 47/2017 – 91 (dále jen „napadený rozsudek“). Při jednání u krajského soudu byl proveden důkaz rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 71 Co 71/2018 – 285, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně (v uvedeném řízení v procesním postavení žalované) proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 10. 10. 2017, č. j. 61 C 120/2017 – 213, jímž okresní soud uložil žalobkyni povinnost vyklidit byt č. X v domě č. p. X na ulici A. v O., do 15 dnů od právní moci rozsudku. Krajský soud rozsudek okresního soudu potvrdil vyjma lhůty k vyklizení, kterou stanovil v délce 1 měsíce od právní moci rozsudku. Prvostupňový i odvolací soud kromě jiného dospěly k závěru, že nájem žalobkyně dle nájemní smlouvy skončil 30. 11. 2016. Jelikož podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, a žalobkyně po 30. 11. 2016 nebyla nájemkyní uvedeného bytu, nárok na předmětnou dávku od 1. 2. 2017 jí nevznikl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou spojila s obsáhle odůvodněnou žádostí o ustanovení zástupce, přičemž jmenovitě žádala o ustanovení advokáta Mgr. Petra Mikety.

[4] Namítá, že v řízení před krajským soudem jí nebylo umožněno poradit se s právním zástupcem, neboť si nemůže právní zastoupení dovolit a její žádost o ustanovení zástupce krajský soud zamítl.

[5] Stěžovatelka má dále za to, že předmětný byt na ulici A. v O. užívá po právu, neboť jí bylo pronajímatelem vystaveno potvrzení o trvání nájemního vztahu. Byť následně pronajímatel změnil svůj postoj a podal žalobu na vyklizení bytu, žalobkyně se v řízení vedeném u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 61 C 120/2017 snaží prokázat, že žaloba je nedůvodná, jelikož nájemní vztah dále trvá.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas a osobou oprávněnou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Úvodem je třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 10. 2018, č. j. 6 Ads 297/2018 – 37, stěžovatelce ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Petra Miketu, jehož zároveň vyzval k doplnění důvodů kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce (usnesení bylo ustanovenému zástupci doručeno do datové schránky dne 17. 10. 2018).

pokračování

[10] Jelikož ustanovený zástupce na výzvu nijak nereagoval, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než posoudit důvodnost kasační stížnosti v rozsahu a míře obecnosti kasačních námitek tak, jak byly uplatněny samotnou stěžovatelkou.

[11] O tom, že stěžovatelce nebude ustanoven zástupce v řízení o žalobě, rozhodl krajský soud usnesením ze dne 3. 1. 2018, č. j. 19 Ad 47/2017 – 35, které odůvodnil tím, že podle obsahu žaloby je zjevné, že stěžovatelka se dostatečně orientuje v hmotněprávních a procesních předpisech, zná svá práva, a také je uplatňuje. Kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 26/2018 – 16, v němž se s argumentací krajského soudu ztotožnil. V nynějším kasačním řízení tyto závěry není možné jakkoliv revidovat.

[12] Stěžovatelka dále namítá, že se v řízení vedeném u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 61 C 120/2017 snaží prokázat, že žaloba na vyklizení bytu na ulici A. v O. je nedůvodná, neboť její nájemní vztah dále trvá. K této námitce však již krajský soud poukázal na skutečnost, že řízení o žalobě na vyklizení bytu před civilními soudy bylo pravomocně skončeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 71 Co 71/2018 – 285, který potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost vyklidit byt, neboť její nájemní vztah skončil dne 30. 11. 2016. Podle § 52 s. ř. s. přitom platí, že *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učíní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází.* O otázce trvání nájemního vztahu stěžovatelky již bylo v době vydání napadeného rozsudku soudy v občanském soudním řízení pravomocně rozhodnuto. Krajský soud tudíž správně z těchto rozhodnutí za nezměněného skutkového a právního stavu vycházel. Ani stěžovatelka nepředestřela žádnou argumentaci, na základě níž by bylo na místě se od uvedených závěrů odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť rozhodoval ve věci dávek státní sociální podpory [§60 odst. 2 s. ř. s.]. Ustanovený zástupce žalobkyně, advokát Mgr. Petr Miketa, v řízení o kasační stížnosti ani přes výzvu žádný úkon neucínil, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu